

Sygn. akt XVII AmA 67/21

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 13 marca 2023 roku

Sąd Okręgowy w Warszawie XVII Wydział Sąd Ochrony Konkurencji i Konsumentów

w składzie:

Przewodniczący: **Sędzia SO Dariusz Dąbrowski**

Protokolant: starszy sekretarz sądowy Jadwiga Skrzyńska

po rozpoznaniu w dniu 13 marca 2023 roku w Warszawie

na rozprawie

sprawy z odwołania **M. G.**

przeciwko **Prezesowi Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów**

o nałożenie kary pieniężnej

na skutek odwołania od decyzji Prezesa Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów

z dnia 25 marca 2021 roku Nr (...)

1. zmienia zaskarżoną decyzję Prezesa Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów w pkt I w ten sposób, że obniża nałożoną na M. G. karę pieniężną do kwoty 5000 zł (pięć tysięcy złotych) stanowiącą równowartość kwoty 1083,47 euro (jeden tysiąc osiemdziesiąt trzy euro 47/100);
2. oddala odwołanie w pozostałej części,
3. znosi wzajemnie koszty postępowania między stronami.

SSO Dariusz Dąbrowski

Sygn. akt XVII AmA 67/21

UZASADNIENIE

Decyzją z 25 marca 2021 r., Nr (...), Prezes Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów:

I. na podstawie art. 106 ust. 2 pkt 2 ustawy z dnia 16 lutego 2007 r. o ochronie konkurencji i konsumentów (Dz. U. z 2021 r. poz. 275, dalej jako: „uokik”), po przeprowadzeniu postępowania w sprawie nałożenia kary pieniężnej, nałożył na przedsiębiorcę M. G., który do dnia 14 września 2020 roku, prowadził działalność gospodarczą pod firmą (...) M. G. w K. karę pieniężną w wysokości 25.000 zł, stanowiącą równowartość 5.417,35 euro, za nieudzielenie informacji żądanych przez Prezesa Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów na podstawie art. 50 ust. 1 ww. ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów w wezwaniach z dnia 16 października 2019 r. i 3 grudnia 2019 r., wystosowanych w ramach postępowania wyjaśniającego prowadzonego w sprawie o sygn. (...);

II. na podstawie art. 77 ust. 1 i art. 80 ww. ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów oraz art. 263 § 1 i art. 264 § 1 ustawy z dnia 14 czerwca 1960 r. Kodeks postępowania administracyjnego (Dz. U. z 2020 r. poz. 256 i 695, dalej

jako: „k.p.a.”), w związku z art. 83 ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów, Prezes UOKiK postanowił obciążyć Przedsiębiorcę kosztami postępowania w sprawie nałożenia kary pieniężnej określonej w pkt I decyzji w wysokości 47,60 zł oraz zobowiązał do ich zwrotu na jego rzecz w terminie 14 dni od dnia uprawomocnienia się decyzji.

Powód zaskarżył ww. decyzję w całości. Zaskarżonej decyzji zarzucił:

1. naruszenie art. 7 k.p.a. i art. 6 k.p.a. w związku z art. 83 ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów, poprzez naruszenie obowiązku podjęcia wszelkich kroków niezbędnych do dokładnego wyjaśnienia stanu faktycznego i załatwienia sprawy, a w efekcie dokonanie ustaleń faktycznych sprzecznych ze stanem rzeczywistym;
2. art. 8 k.p.a. w zw. z art. 83 ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów - poprzez niewskazanie, na jakiej podstawie Prezes UOKiK ustalił fakty na jakie powołuje się w treści uzasadnienia zaskarżonej decyzji;
3. naruszenie art. 77 k.p.a. w zw. z art. 107 § 3 k.p.a. w zw. z art. 83 ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów oraz art. 233 § 1 k.p.c. w zw. z art. 84 ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów przez:
 - zaniechanie rozpatrzenia w sposób wyczerpujący całego zebranego w sprawie materiału dowodowego, a tym samym pominięcie okoliczności wskazujących na brak prowadzenia działalności gospodarczej przez M. G.. co doprowadził do błędu w ustaleniach faktycznych, a w efekcie przyjęciu, że M. G. posiada status przedsiębiorcy;
 - bezpodstawne przyjęcie, że M. G. w sposób umyślny nie odpowiedział na wezwanie, zmierzając tym samym do nieujawnienia żądanych danych, gdzie z treści materiału dowodowego wynika, że M. G. w rzeczywistości nie otrzymał pierwotnie kierowanych do niego wezwań, a po powzięciu informacji o fakcie takiego wezwania - niezwłocznie wniósł o przywrócenie terminu do złożenia odpowiedzi i udzielił Organowi odpowiedzi na wystosowane pytania;
4. art. 44 § 1 k.p.a. w zw. z art. 44 § 4 k.p.a. w zw. z art. 83 ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów, poprzez jego zastosowanie, pomimo faktu, że okoliczności niniejszej sprawy świadczą o obaleniu domniemania doręczenia przy zastosowaniu tzw. fikcji doręczenia;
5. art. 156 § 1. ust. 1 i 2 k.p.a. w zw. z art. 83 ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów oraz w zw. z art. 2 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej - poprzez prowadzenie postępowania wobec M. G. jako przedsiębiorcy, pomimo że ten statusu tego nie posiada - tj. prowadzenie postępowania w sposób sprzeczny z właściwością tego Organu i bez odpowiedniej podstawy prawnej.
6. art. 50 ust. 1 ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów, poprzez jego zastosowanie, w sytuacji gdy nie istniały podstawy do zastosowania tego przepisu, tj. norma adresowana została do podmiotu niebędącego przedsiębiorcą i w związku z tym nieudzieleniem informacji na żądanie Prezesa UOKiK;

Wobec powyższego, Powód wniósł o uchylenie zaskarżonej decyzji, względnie o zmianę zaskarżonej decyzji i orzeczenie o karze w wysokości 5.000,00 zł (stanowiącą równowartość kwoty 1.083,47 €) w miejsce orzeczonej kary 25.000,00 zł (stanowiącej równowartość kwoty 5.417,35 €). Powód wniósł również o zasądzenie od Organu na rzecz Strony kosztów zastępstwa procesowego według norm prawem przepisanych.

W odpowiedzi na odwołanie, Pozwany Prezes Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów podtrzymał stanowisko wyrażone w zaskarżonej decyzji. Pozwany wniósł o oddalenie odwołania i zasądzenie od Powoda kosztów postępowania, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm.

Sąd Okręgowy w Warszawie – Sąd Ochrony Konkurencji i Konsumentów ustalił następujący stan faktyczny:

Pismem z 16 października 2019 r. Prezes Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów poinformował o wszczęciu postępowania wyjaśniającego w sprawie ustalenia czy zasady funkcjonowania i korzystania przez inwestorów, w

tym konsumentów, z platformy (...) nie prowadzą do naruszenia zbiorowego interesu konsumentów oraz przepisów ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów lub innych ustaw chroniących interesy konsumentów.

Na podstawie art. 50 uokik, Prezes Urzędu wezwał Przedsiębiorcę do udzielenia informacji o zasadach funkcjonowania projektu o nazwie (...), wyznaczając temu przedsiębiorcy 21-dniowy termin na udzielenie odpowiedzi. Wezwanie to zostało skierowane na adres do doręczeń Przedsiębiorcy, zgodnie z danymi pozyskanymi z rejestru Centralnej Ewidencji i Informacji o Działalności Gospodarczej (dalej: CEIDG), czyli: ul. (...), (...)-(...) K.. Pismo z 16 października 2019 roku, po podwójnym awizowaniu, zostało zwrócone Prezesowi UOKiK w dniu 12 listopada 2019 roku z adnotacją „nie podjęto w terminie”.

Dowód: Pismo z 16 października 2019 r., k. 5 akt adm.

Z uwagi na powyższe, Prezes UOKiK skierował do Przedsiębiorcy ponowne wezwanie, jednak również pismo z 3 grudnia 2019 roku, po podwójnym awizowaniu, zostało zwrócone do nadawcy, z adnotacją „nie podjęto w terminie”.

Dowód: Wezwanie z 3 grudnia 2019 r., k. 6 akt adm., koperta – k. 7 akt adm.

Wobec braku odpowiedzi na oba skierowane do Przedsiębiorcy wezwania, postanowieniem z dnia 14 lutego 2020 r., Nr (...) Prezes UOKiK wszczął postępowanie w sprawie nałożenia na przedsiębiorcę M. G., prowadzącego w dniu wszczęcia przedmiotowego postępowania działalność gospodarczą pod firmą: (...) M. G. w K., kary pieniężnej, w związku z nieudzieleniem informacji żądanych przez Prezesa Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów na podstawie art. 50 ust. 1 ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów w wezwaniach z dnia 16 października 2019 roku oraz 3 grudnia 2019 roku, wystosowanych w ramach postępowania wyjaśniającego prowadzonego w sprawie o sygn. (...).

Dowód: Postanowienie w przedmiocie wszczęcia postępowania z 14 lutego 2020 r., k. 1 akt adm.

Pisma kierowane przez Prezesa Urzędu w toku niniejszego postępowania nie zostały przez Przedsiębiorcę odebrane i zostały zwrócone z adnotacją „nie podjęto w terminie”.

Prezes Urzędu, pismem z dnia 9 czerwca 2020 roku, wystąpił do Urzędu Skarbowego w K., w celu uzyskania informacji o uzyskanym przez Przedsiębiorcę dochodzie (stracie) w latach 2018 -2019.

Odpowiedź na powyższe, wpłynęła do Urzędu wraz z pismem z 23 czerwca 2020 r.

Dowód: Pismo z 9 czerwca 2020 r., k. 12 akt adm., Pismo z 23 czerwca 2020 r., k. 13 akt adm.

Prezes UOKiK poinformował o zakończeniu zbierania materiału dowodowego oraz o możliwości przeglądania akt i wypowiedzenia się w sprawie zebranego materiału dowodowego.

Dowód: Pismo z 17 września 2020 r., k. 25 akt adm.

W dniu 14 września 2020 roku, Przedsiębiorca zaprzestał wykonywania działalności gospodarczej pod firmą: (...) M. G. w K., zaś wpisem z 15 września 2020 roku został wykreślony z rejestru przedsiębiorców.

Dowód: Pismo z 8 października 2020 r., k. 27 akt adm.,

Prezes UOKiK dokonał ustalenia miejsca zamieszkania Przedsiębiorcy, tak też pismem z dnia 19 października 2020 roku, wystosował zawiadomienie o zakończeniu zbierania materiału dowodowego oraz o możliwości przeglądania akt i wypowiedzenia się w sprawie zebranego materiału dowodowego. Pismo to zostało skutecznie doręczone.

Dowód: Pismo z 19 października 2020 r., k. 32 akt adm.

Przedsiębiorca zwrócił się z wnioskiem o udostępnienie akt postępowania. Wniosek ten został uwzględniony.

Dowód: Pismo Przedsiębiorcy z 30 października 2020 r., k. 34 akt adm.

Przedsiębiorca zajął stanowisko w sprawie. Udzielił odpowiedzi na wezwania wystosowane w ramach postępowania wyjaśniającego prowadzonego pod sygn. (...) oraz odniósł się do treści postanowienia o wszczęciu postępowania w sprawie nałożenia kary pieniężnej.

Dowód: Pismo z 18 listopada 2020 roku, k. 41 akt adm.

Pismem z dnia 16 lutego 2021 r. Prezes UOKiK, ponownie skierował do strony postępowania zawiadomienie o zakończeniu zbierania materiału dowodowego oraz o możliwości przeglądania akt i wypowiedzenia się w sprawie zebranego materiału dowodowego.

Dowód: Pismo z 16 lutego 2021 r., k. 84 akt adm.

Przedsiębiorca nie skorzystał z przysługującego mu w tym zakresie uprawnienia. (okoliczność bezsporna)

Powyższy stan faktyczny został ustalony w oparciu o dowody z dokumentów zgromadzonych w postępowaniu administracyjnym, które nie były przez żadną ze stron niniejszego postępowania kwestionowane, jak również w ocenie Sądu nie budziły wątpliwości.

Sąd Okręgowy w Warszawie – Sąd Ochrony Konkurencji i Konsumentów zważył, co następuje:

Zgodnie z art. 50 ust. 1 uokik. przedsiębiorcy są obowiązani do przekazywania wszelkich koniecznych informacji i dokumentów na żądanie Prezesa UOKiK.

Przepis ten może znaleźć zastosowanie w ramach każdego z postępowań prowadzonych przez Prezesa UOKiK (zob. art. 47 uokik) w tym w ramach postępowania wyjaśniającego, mającego na celu badanie określonej gałęzi gospodarki (wyrok Sądu Najwyższego z 2 grudnia 2008 r., III SK 15/08). Postępowanie wyjaśniające nie toczy się przeciwko konkretnemu przedsiębiorcy i ma na celu przede wszystkim ustalenie, czy istnieją podstawy do wszczęcia postępowań, o których mowa w art. 48 ust. 2 uokik.

Artykuł 50 ust. 2 ustawy, określa niezbędne elementy żądania, aby uznać je za wiążące przedsiębiorcę, co pozwala, w razie nieuczynienia (choćby nieumyślnie) jemu zadość, skorzystać z sankcji przewidzianej w art. 106 ust. 2 pkt 2 Ustawy. Żądanie, o którym mowa w ust. 1, powinno zawierać:

- 1) wskazanie zakresu informacji;
- 2) wskazanie celu żądania;
- 3) wskazanie terminu udzielenia informacji;
- 4) pouczenie o sankcjach za nieudzielenie informacji lub za udzielenie informacji nieprawdziwych lub wprowadzających w błąd (art. 50 ust. 2).

W myśl art. 106 ust. 2 pkt 2 uokik, Prezes Urzędu może nałożyć na przedsiębiorcę, w drodze decyzji, karę pieniężną w wysokości stanowiącej równowartość do 50.000.000 euro, jeżeli przedsiębiorca ten choćby nieumyślnie nie udzielił informacji żądanych przez Prezesa Urzędu na podstawie art. 10 ust. 9, art. 12 ust. 3, art. 19 ust. 3, art. 23c ust. 3, art. 28 ust. 3 lub art. 50, bądź udzielił nieprawdziwych lub wprowadzających w błąd informacji.

W przedmiotowej sprawie, działając w oparciu o art. 50 ust. 1 uokik, Prezes Urzędu dwukrotnie wystosował do Przedsiębiorcy wezwania do udzielenia informacji, związanych z prowadzonym postępowaniem wyjaśniającym. Postępowanie to zmierza do ustalenia czy doszło do naruszenia zbiorowego interesu konsumentów oraz przepisów

ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów lub innych ustaw chroniących interesy konsumentów, ze względu na zakwestionowany przez Prezesa sposób funkcjonowania platformy (...)

Prezes UOKiK ustalił adres do korespondencji Przedsiębiorcy, na podstawie danych ujawnionych w CEIDG i na ten adres kierował wezwania do udzielenia ww. informacji, tj. pismem z 16 października i 3 grudnia 2019 roku. Wezwania te po dwukrotnym awizowaniu zostały zwrócone nadawcy z adnotacją „nie podjęto w terminie”.

Ostatecznie jednak, Przedsiębiorca wypełnił ciężący na nim obowiązek i w listopadzie 2020 roku, udzielił odpowiedzi na pytania kierowane do niego w ramach postępowania wyjaśniającego.

Na wstępie należy wyjaśnić, że podniesione w odwołaniu zarzuty naruszenia przez Pozwanego przepisów postępowania administracyjnego, są nieskuteczne przed Sądem Ochrony Konkurencji i Konsumentów, ponieważ Sąd ten nie może ograniczyć sprawy wynikającej z odwołania od decyzji Prezesa Urzędu tylko do funkcji sprawdzającej prawidłowość postępowania administracyjnego, poprzedzającego postępowania sądowe. Celem postępowania sądowego nie jest bowiem przeprowadzenie kontroli postępowania administracyjnego, ale merytoryczne rozstrzygnięcie sprawy, której przedmiotem jest spór między stronami powstający dopiero po wydaniu decyzji przez Prezesa Urzędu. Postępowanie sądowe przed Sądem Ochrony Konkurencji i Konsumentów jest postępowaniem kontrydiktoryjnym, w którym uwzględniany jest materiał dowodowy zebrany w postępowaniu administracyjnym, co nie pozbawia jednak stron możliwości zgłoszenia nowych twierdzeń faktycznych i nowych dowodów, według zasad obowiązujących w postępowaniu przed sądem cywilnym. Tutejszy Sąd jest sądem cywilnym i prowadzi sprawę cywilną, wszczętą w wyniku wniesienia odwołania od decyzji Prezesa Urzędu, według reguł kontrydiktoryjnego postępowania cywilnego, a nie sądem legalności decyzji administracyjnej, jak to czynią sądy administracyjne w postępowaniu sądowo-administracyjnym. Tylko takie odczytanie relacji pomiędzy postępowaniem administracyjnym i postępowaniem sądowym może uzasadniać dokonany przez racjonalnego ustawodawcę wybór między drogą postępowania cywilnego i drogą postępowania sądowo-administracyjnego dla wyjaśnienia istoty sprawy (por. np.: wyrok Sądu Najwyższego z dnia 29 maja 1991 r., sygn. akt III CRN 120/91; postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 7 października 1998 r., sygn. akt I CKN 265/98; postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 11 sierpnia 1999 r., sygn. akt I CKN 351/99; wyrok Sądu Najwyższego z dnia 19 stycznia 2001 r., sygn. akt I CKN 1036/98; wyrok Sądu Najwyższego z dnia 20 września 2005 r., sygn. akt III SZP 2/05).

Jednocześnie należy podkreślić, że nawet gdyby przyjąć, że w postępowaniu administracyjnym doszło do uchybień proceduralnych, to zarzuty w tym zakresie nie mogą być skuteczne, o ile uchybienia te mogą być sanowane w toku postępowania sądowego mającego na celu merytoryczne rozstrzygnięcie sporu, bowiem tutejszy Sąd zobowiązany jest do wszechstronnego zbadania wszystkich istotnych okoliczności sprawy, przy uwzględnieniu zasad rozkładu ciężaru dowodu i obowiązku stron w postępowaniu dowodowym.

Jednakże, wbrew twierdzeniom strony Powodowej, Sąd nie dopatrył się zaniedbań w zakresie dokonanych przez Pozwanego ustaleń faktycznych i oceny materiału dowodowego. W ocenie Sądu, również rozważania zawarte w uzasadnieniu zaskarżonej decyzji zostały przez Prezesa UOKiK poczynione w sposób wszechstronny. Są one również należycie osadzone zarówno w materiale dowodowym zgromadzonym w postępowaniu, jak i przepisach prawa.

W dalszej części odwołania, Powód podniósł, że błędem jest przypisanie stronie powodowej statusu „przedsiębiorcy”. Wywiódł tym samym, iż Prezes UOKiK nie był uprawniony do nałożenia na Powoda kary pieniężnej w oparciu o art. 106 ust. 2 pkt 2 uokik, ponieważ adresatem tej normy jest wyłącznie przedsiębiorca.

Argumentacja Powoda w tym zakresie jest chybiona.

Trzeba zatem wyjaśnić, że stosownie do informacji wynikających z CEIDG, Powód prowadził działalność gospodarczą pod firmą (...) M. G. w K. od lipca 2012 roku do 14 września 2020 r. Dopiero wpisem z 15 września 2020 r., Powód został wykreślony z rejestru.

Powyższe prowadzi do wniosku, że zarówno żądanie udzielenia przedmiotowych informacji, jak i wszczęcie postępowania w sprawie nałożenia kary pieniężnej, w związku z nieudzieleniem Prezesowi UOKiK żądanych informacji w terminie, miało miejsce wówczas, gdy Powód prowadził działalność gospodarczą pod ww. firmą, czyli przed dniem 14 września 2020 r.

Jak już wyżej wskazano, przedmiotowe wezwania były kierowane na adres Spółki, ujawniony w CEIDG. Zgodnie z art. 15 ust. 1 pkt 1 ustawy z 6 marca 2018 r. o Centralnej Ewidencji i Informacji o Działalności Gospodarczej i Punkcie Informacji dla Przedsiębiorcy, przedsiębiorca jest obowiązany złożyć wniosek o zmianę wpisu w CEIDG w terminie 7 dni od dnia zmiany m.in. danych adresowych. Powód powinien zatem pamiętać, że ujawnienie pewnych danych Przedsiębiorcy, w przedmiotowej sprawie – adresu do korespondencji, rodzi określone konsekwencje prawne.

Wobec tego, bezzasadny był również zarzut naruszenia art. 44 § 4 k.p.a., zgodnie z którym, doręczenie uważa się za dokonane z upływem ostatniego dnia okresu, o którym mowa w art. 44 § 1 k.p.a., a pismo pozostawia się w aktach sprawy. Zaś zgodnie z art. 44 § 1 k.p.a. razie niemożności doręczenia pisma w sposób wskazany w art. 42 i 43:

1) operator pocztowy w rozumieniu ustawy z dnia 23 listopada 2012 r. - Prawo pocztowe przechowuje pismo przez okres 14 dni w swojej placówce pocztowej - w przypadku doręczania pisma przez operatora pocztowego;

2) pismo składa się na okres czternastu dni w urzędzie właściwej gminy (miasta) - w przypadku doręczania pisma przez pracownika urzędu gminy (miasta) lub upoważnioną osobę lub organ.

Tak też, wobec prawidłowego zastosowania przez Pozwanego art. 44 § 4 k.p.a., doręczenie przedmiotowych wezwań uznano za dokonane z upływem ostatniego dnia okresu, o którym mowa w art. 44 § 1 k.p.a., co musiało skutkować pozostawieniem korespondencji z 16 października 2019 i 3 grudnia 2019 r. w aktach sprawy, ze skutkiem doręczenia dla Przedsiębiorcy.

Zasługuje na podzielenie wywód Pozwanego sformułowany w zaskarżonej decyzji, charakteryzujący aktywność Powoda, po dacie wykreślenia prowadzonej działalności z CEIDG – wbrew dyspozycji art. 26 Prawa przedsiębiorców. Podkreślenia w tym miejscu wymaga przyjęty w doktrynie pogląd, zgodnie z którym o kwalifikacji danej działalności przesądza kryterium obiektywne, a zatem to, czy dany podmiot faktycznie prowadzi działalność, która przynosi mu dochody. Działalność gospodarcza jest bowiem faktem, kategorią o charakterze obiektywnym. Nie ma i nie może mieć znaczenia okoliczność, że podmiot prowadzący określoną działalność nie ocenia jej (subiektywnie) jako działalności gospodarczej, nie nazywa jej tak bądź też oświadcza, że jej nie prowadzi. (K. Kohutek [w:] M. Sieradzka, K. Kohutek, Ustawa o ochronie konkurencji i konsumentów. Komentarz, Warszawa 2014, art. 4., System Informacji Prawnej LEX).

Obowiązkiem każdego przedsiębiorcy, do którego Prezes UOKiK zwróci się z ww. żądaniem jest przekazanie informacji w sposób pełny, informacje te powinny być prawdziwe i rzetelne oraz przekazane w terminie wskazanym przez Prezesa UOKiK. Zatem, taki obowiązek ciążył również na Powodzie. W związku z tym, niesłuszne jest przekonanie Powoda o naruszeniu przez Pozwanego art. 50 ust. 1 uokik.

Niewątpliwie, zdaniem Sądu, Powód dopuścił się deliktu administracyjnego, zarzuconego mu w zaskarżonej decyzji. Sąd postanowił wyłącznie o zmianie wysokości orzeczonej kary pieniężnej.

Wreszcie, jak stanowi przytoczony już wyżej art. 106 ust. 2 pkt 2 ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów, Prezes UOKiK może nałożyć na przedsiębiorcę, w drodze decyzji, karę pieniężną w wysokości stanowiącej równowartość do 50 000 000 euro, jeżeli przedsiębiorca ten choćby nieumyślnie nie udzielił informacji żądanych przez Prezesa Urzędu na podstawie art. 10 ust. 9, art. 1 ust. 3, art. 19 ust. 3, art. 23c ust. 3, art. 28 ust. 3 lub art. 50, bądź udzielił nieprawdziwych lub wprowadzających w błąd informacji.

Zaskarżoną decyzją, Prezes UOKiK nałożył na Powoda karę pieniężną w wysokości 25.000 zł. Strona powodowa zakwestionowała to rozstrzygnięcie, uznając iż kara ta jest nieadekwatna do stwierdzonego naruszenia.

Sąd uwzględnił wniosek Powoda sformułowany w odwołaniu i orzekł o obniżeniu nałożonej na Przedsiębiorcę kary pieniężnej do kwoty 5.000 zł.

Sąd wziął pod uwagę argumentację Powoda, który trafnie podniósł, że Prezes UOKiK nie wykazał, jakoby zaniechanie Przedsiębiorcy utrudniło w istotnym stopniu dokonanie ustaleń faktycznych pozwalających na osiągnięcie celu, w jakim wszczęte zostało postępowanie wyjaśniające. Bezspornym jest, że postępowanie wyjaśniające, w toku którego Organ kierował do Przedsiębiorcy wezwania do udzielenia informacji, nie zostało zakończone. Skoro postępowanie to jest w toku, jego cele w dalszym ciągu są możliwe do osiągnięcia. Przed nawias należy wyciągnąć fakt, że ostatecznie Przedsiębiorca wypełnił ciążący na nim obowiązek i w listopadzie 2020 r. udzielił odpowiedzi na pytania kierowanego do niego w ramach postępowania wyjaśniającego.

Sąd doszedł do przekonania, że kara w wysokości 5.000 zł pozostaje we właściwej proporcji do okoliczności stwierdzonego naruszenia oraz jego wpływu na przebieg i termin zakończenia postępowania wyjaśniającego. Ponadto, kara w tej właśnie wysokości pozwoli na realizację wszystkich przypisywanych jej funkcji.

Wyłącznie w tym zakresie, Sąd orzekł o zmianie zaskarżonej decyzji, stosownie do art. 479^{31a} § 3 k.p.c.

Wymaga jednak podkreślenia, że zmiana decyzji nie wpływa na negatywną ocenę zachowania Powoda. Strona powodowa jest przedsiębiorcą czyli profesjonalistą, zatem to na Powodzie ciąży obowiązek zorganizowania prowadzonej działalności w taki sposób, aby zapewnić prawidłowe funkcjonowanie, także w zakresie obiegu (odbioru) korespondencji.

Dlatego też, w pozostałym zakresie Sąd oddalił odwołanie na podstawie art. 479^{31a} § 1 k.p.c.

O kosztach postępowania Sąd orzekł w oparciu o przepis art. 100 k.p.c. uznając, że celowe będzie wzajemne zniesienie kosztów postępowania, gdyż każda ze stron w pewnym zakresie uległa swoim żądaniom.

SSO Dariusz Dąbrowski